

ten hrozný puch nijak vysvětlit. Matčin obraz zmizel, jako kdyby někdo vypnul televizi. Chestera se náhle zmocnila úzkost a otevřel oči.

Obklopovala ho tma.

„Co to?“ podivil se. Okolní temnotu nenarušovala ani jiskřička světla. Vtom koutkem oka cosi zahlédl – jakousi slabou září. *Proč je tu taková tma?* ptal se sám sebe. I když nic neviděl, jeho mozek se ho snažil ze všech sil přesvědčit, že leží v posteli ve svém pokoji. *To světlo by mohlo vycházet z okna a ten zápach... Nespálilo se něco dole v kuchyni? Co se tu děje?*

Pach byl nesmírně intenzivní, sirný, ale zároveň se v něm skrývala jakási příměs..., nakyslý zápach hniloby a rozkladu. Z té směsice se mu zvedal žaludek. Pokusil se zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem sebe. Nemohl, něco mu ji drželo. A nedokázal pohnout rukama ani nohama. Jako by měl celé tělo k něčemu přilepené. V první chvíli ho napadlo, že ochrnl. Zadržel v sobě výkřik a několikrát se rychle nadechl, aby zaplašil svoji hrůzu. Opakoval si, že neztratil citlivost v končetinách, takže pravděpodobně není ochrnutý. Další dobrá zpráva byla, že dokázal hýbat prsty, byť jen nepatrně. Byl zřejmě zabořený v nějaké pevné a nepoddajné hmotě.

Znovu ucítil šimrání na kotníku, jako kdyby se vrátil matčin přelud, a v duchu si opět vybavil její tvář.

„Mami!“ ozval se nejistě.

Šimrání ustalo a Chester zaslechl tiché, truchlivé kníknutí. Neznělo to jako zvuk vydávaný člověkem.

„Co je to? Kdo je tam?“ oslovil temnotu.

Ozvalo se nezaměnitelné mňouknutí.

„Bartleby?“ vykřikl. „Jsi to ty, Bartleby?“

Jakmile vyslovil kocourovo jméno, zaplavily ho vzpomínky na poslední události. Se zajíknutím si vybavil, jak jeho, Willa, Cala a Elliott obklíčili Likvidátoři u obrovské propasti. „Ach bože,“ zabědoval, když mu před očima oživila scéna u Průduchu, kdy čelili takřka jisté smrti. Ten obraz připomínal noční můru, která nepřestává působit ani po probuzení. Všechno si pamatoval tak jasně, jako kdyby se to odehrálo před pouhými několika minutami.

Vzápětí se mu vrátily další vzpomínky.

„Kristepane!“ vydechl, když si vybavil okamžik, kdy jim Rebecca – styxská dívka nasazená do Willovy rodiny – odhalila, že má jednovaječné dvojče. Vzpomněl si, jak se dvojčata nemilosrdně posmívala Willovi a s krutým potěšením mu popisovala styxský plán na vyhlazení obrovského množství Površáků s pomocí smrtícího viru zvaného Dominium. Pak obě dívky vyzvaly Willa, ať se vzdá. V tom okamžiku ale vběhl na otevřené prostranství Willův bratr Cal a volal, že chce jít domů.

Chester si vybavil smršť kulek, které proděravěly chlapcovo tělo jako řešeto.

Cal je mrtvý.

Chester se rozechvěl, ale přiměl se k tomu, aby si v hlavě promítl další události. Viděl svého kamaráda Willa – natahovali k sobě ruce, Elliott něco křičela a všichni byli spojeni lanem. Věděl, že v tom okamžiku stále cítil naději... Jenže proč? *Z čeho ji čerpal..., nedokázal si vzpomnout.* Ocitli se v zoufalé, bezvýchodné situaci. Chesterově popletené mysli trvalo několik vteřin, než si uspořádal myšlenky. *Ano! To je ono!* Elliott se s nimi snažila sešplhat do Průduchu... Ještě měli čas..., chystali se uniknout.

Všechno se ale hrozným způsobem zvrtilo. Zavřel oči, jako kdyby ho na sítnici dosud pálily ohnivé záblesky a palčivá bělost výbuchů, jimiž je bombardovaly výkonné zbraně Likvidátorů. Znovu v duchu prožil, jak se pod ním rozechvěla země, a v následující chvíli se mu vybavila další vzpomínka – rozmlžený obraz Willa, který mu proletěl nad hlavou a zřítíl se přímo do Průduchu.

Vzpomněl si, jak se s Elliott zoufale pokoušeli zabránit tomu, aby je Will s Calem svou vahou strhli do Průduchu. Snažili se ale marně, protože všechny svazoval dohromady provaz, a vzápětí se už řítily do tmavé prázdnoty propasti.

Pamatoval si svištění větru, který mu odtrhával dech od úst, záblesky červené záře a neuvěřitelné horko..., ale teď...

... ale teď...

... teď by měl být mrtvý.

Tohle je tedy ono? Kde u všech všudy je?

Bartleby znovu zamňoukal a Chester ucítil na tváři teplý kocourův dech.